

عنوان مقاله:

منافع ملی و راهبرد مقاومت در سیاست خارجی جمهوری اسلامی ایران؛ رویکردی تقابلی یا هم افزا؟

محل انتشار:

دوفصلنامه دانش سیاسی، دوره 19، شماره 1 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسنده:

محمد محمودی کیا - استادیار گروه اندیشه سیاسی در اسلام، پژوهشکده امام خمینی رحمت الله علیه و انقلاب اسلامی، تهران، جمهوری اسلامی.

خلاصه مقاله:

چرخش در سیاست خارجی ایران پس‌انقلاب و تاثیر این تغییر رویکرد بر منافع ملی، منجر به پیدایش اختلاف نظرهایی در این رابطه شد. براین اساس، گروهی خواستار عمل وفق ارزش ها و هنجارهای پذیرفته شده جهانی بودند. در مقابل، برخی رسالت انقلاب را مقاومت در برابر منطق قدرت عریان حاکم بر نظام بین الملل می دانستند. رویکرد سوم به دنبال برقراری رابطه ای عقلانی و به دور از تفوق رابطه سلطه جویانه قدرت های هژمون بود. این نوشتار با کاربرد چارچوب نظری واقع گرایی نئوکلاسیک، تلاشی است برای پاسخ به این سوال که میان منافع ملی و راهبرد سیاست خارجی مقاومت جویانه چه ارتباطی وجود دارد؟ یافته های پژوهش حاکی از آن است که سیاست خارجی مقاومت جویانه با حفظ تمامیت ارضی و وحدت سرزمینی کشور، صیانت از ارزش های بنیادین نظام سیاسی، تقویت روحیه خودباوری و در نتیجه، دستیابی به استقلال و آزادی عمل در عرصه ملی و بین المللی به تقویت منافع ملی ایران انجامیده است.

کلمات کلیدی:

جمهوری اسلامی ایران، راهبرد، سیاست خارجی، مقاومت، منافع ملی، نظام بین الملل، واقع گرایی نئوکلاسیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1663122>

